

[Niels Frederiksen.]

henvendt paa at give Lettelser paa Ejendomsskatterne dér, hvor saadanne Lettelser er stærkest tiltrængt, og jeg gentager, at ingen Steder trænger man saa stærkt til Lettelse med Hensyn til Ejendomsskatterne som dér, hvor man maa sætte sig i store Udgifter og kommer i Vanskeligheder af økonomisk Art for at faa forbedret Driftsbygningerne og rejse nye Beboelsesbygninger, baade i By og paa Land.

Jeg vil dernæst tilføje, at det, jeg anser for mest værdifuldt ved det Forslag, der blev vedtaget i forrige Samling, og som gentagne Gange er nævnt, er, at man igennem dette erkender, at det er betimeligt og muligt at give Kommunalbestyrelserne Ret til for den kommunale Ejendomsskylds Vedkommende at skønne over, om Borgerne indenfor Kommunens Omraade kan have Krav paa at faa en Lettelse. Derved har man, som sagt, anerkendt den Vej, vi her foreslaar, som fremkommelig og i Principet godkendt, at man kan gaa til en Lettelse af Bygningsskatten.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Fibiger, at jeg ikke er overrasket over, at man fra konservativ Side ikke vil støtte en Lovgivning som den foreslaaede, thi den vil jo give større Mulighed for en Grundværdibeskatning, end den gældende Lovgivning hjemler. Vi har aldrig lagt Skjul paa indenfor det radikale Venstre, at vi vil benytte enhver Lejlighed til at slaa til Lyd for Bætteligheden og Betimeligheden af en Lovgivning i den Retning; derfor vil vi Gang paa Gang banke paa for at opnaa Resultater, og naar vi her har foreslaaet en Lettelse af Ejendomsbeskatningen, er det, fordi vi mente, at naar man taler saa stærkt om Skattelettelse, som man gør i Rigsdagen i disse Tider, og ikke mindst fra konservativ Side taler saa stærkt om, hvor nødvendigt det er at nedsætte Ejendomsskatterne i Danmark, saa maatte man dog maaske kunne faa nogenlunde Ørenlyd for et Forslag om at lette den grelleste Form for Ejendomsbeskatning, vi har her i Landet, den, der hindrer Borgerne i at udrette erhvervsmæssig nyttig Gerning; det kunde man maaske tænke sig at faa Tilslutning til gennem en saglig Forhandling om de foreliggende Spørgsmaal paa Baggrund af de erhvervsmæssige Forhold, der hersker omkring i vort Land.

Jeg skal slutte med at udtale Haabet om, at man ved fortsat Forhandling om dette retsligt og principielt vigtige Spørgsmaal kan naa til en Lovgivning, der frigør

Bygningsskatterne paa de Omraader, hvor en Frigørelse i Øjeblikket er stærkt tiltrængt.

Indenrigsministeren (Kragh): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne spørger mig, hvorledes Loven af 4. April 1928 vedrørende Boligbyggeriet har virket. Det er jo paa et meget tidligt Tidspunkt, det ærede Medlem stiller mig dette Spørgsmaal, thi det er en Selvfølge, at i hvert Tilfælde maa vi komme igennem det Skatteaar, i hvilket Loven gennemførtes, og det følgende Skatteaar, før vi kan have Rede paa den Betydning, Loven har haft rundt om i Kommunerne, eller være nogenlunde klar over, i hvor stort et Antal Kommuner den vil blive anvendt.

Den ærede Ordfører syntes aabenbart ikke om, at jeg havde udtalt min Forundring over, at det ærede Medlem nu igen i Aar vilde rejse en principiel Debat om dette Spørgsmaal, og henviste til, at jeg jo ikke nærede nogen Ængstelse for at rejse en principiel Debat paa et tilsvarende Omraade, nemlig angaaende Amtsskatterne. Det ærede Medlem mener, at jeg dér har rejst en principiel Strid. Deri tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret. Hvad der i den Forbindelse kan strides om, er ikke de Bestemmelser i Amtsskatteforslaget, der angaar den Amtsbeskatning, som der bliver Adgang til at paaligne i den nærmest kommende Tid, men det er det Spørgsmaal, om der fremtidig skal være fri Bane for en lignende Udvikling af Amtsbeskatningen som den, vi har set i Krigsaarene og i den første halve Snes Aar derefter. Jeg mener ikke, der fortsat bør være Adgang dertil; andre kan mene dette, men nogen Strid af principiel Art synes jeg ikke, der her kan siges at være Tale om.

Det ærede Medlem siger, og deri er jeg ganske enig med ham, at vi maa have en Beskatning af fast Ejendom, som hviler paa et rigtigt Grundlag. Ja, saaledes bør al Skat lægges, at man kan sige, at Grundlaget er rigtigt, men det er jo desværre saaledes, at ligesom vi Mennesker ikke er saa gode, som vi burde være, saaledes er vi heller ikke saa enige, som vi maaske en Gang kan blive, om, hvordan et saadant Grundlag skal skabes, og saa længe vi ikke er det, maa vi, naar vi erkender, at der er noget vrangt og galt ved det nuværende Grundlag, med smaa Skridt bevæge os hen imod et bedre og rimeligere. Loven af 4. April 1928 er et saadant Skridt, og det er taget paa en saadan Maade, at man ikke derigennem